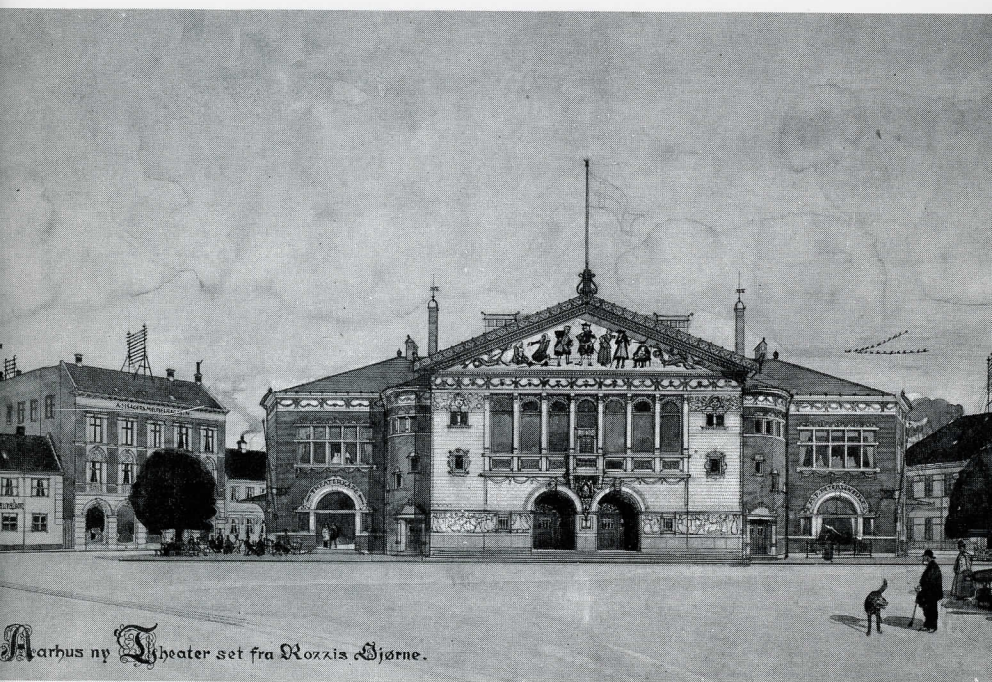

Aarhus ny Theater set fra Røzzis Bjarne.

AARHUS TEATER

AARHUS TEATER

Sæson 1969-70

Teaterchef: Edvin Tiemroth

WILLIAM CONGREVE

WILLIAM CONGREVE:
DET ÅH SÅ GODE SELSKAB —!

Premiere den 19. marts 1970

William Congreve

William Congreve 1670–1729 skriver i et brev til sin velynder Charles Montague, bl. a. følgende om sin komedie »Det åh, så gode selskab« (The Double Dealer :

»Ingen må tro, at jeg anser dette stykke for at være uden fejl, for jeg er opmærksom på adskillige. Jeg tilstår, at jeg planlagde om det så var forfængelighed eller ambition, der var grund til den plan) at skrive en ægte og regelret komedie, men det viste sig at være et forehavende, der mindede mig om — — — Sudet multum, frustra que labore ausus idem (Lad ham blot svede meget og arbejde forgæves, når han vover det. Og nu for at råde bod på min plans forfængelighed, indrømmer jeg både forsøget og det ufuldkomne resultat. Dog må jeg tage mig den dristighed at sige, at jeg ikke har forfejlet helt, thi den mekaniske del i komedien er regelmæssig. Det kan jeg sige med lige så lidt forfængelighed, som en bygmester kan sige, at han har opført et hus i overensstemmelse med den model, der er givet ham. Jeg udtænkte moralen først, og til denne morale opfandt jeg historien, og mener ikke, at jeg har lånt en antydning af den noget steds. Jeg gjorde intrigen så stærk, jeg kunne, fordi den var enkel, og jeg gjorde den enkel, fordi jeg ville undgå forvirring og var besluttet på at bevare dramaets tre enheder. — — —

En forkert indvending er blevet gjort af nogle, der ikke har taget sig tid til at sondre mellem figurerne. »Helten« i stykket, som de er så venlige at kalde Mellefont, er en dumrian, gjort til nar og snydt. Er enhver, som lader sig bedrage, en dumrian og en nar? I så fald er jeg bange for, at de to typer mennesker vil blive reduceret til een, og kæltringerne selv vil være i vildrede, hvorledes de skal retfærdiggøre deres titel. Men hvis en varmhjertet ærlig mand, som har fuld tiltro til een, han anser for at være sin ven, hvis denne mand bliver bedraget af den andens forræderi, må han da nødvendigvis straks være en nar, blot fordi den anden har vist sig som en slyngel? Ja, Mellefont blev advaret i første akt af sin ven Careless. Af hvilken beskaffenhed var denne advarsel? Den skulle give publikum nogle vink om Maskwell-figuren før dennes optræden, ikke overbevise Mellefont om hans

Fortsættes side 7

Sir Paul: Da jeg var i din alder, min tøs, da kan du bande på, jeg kunne ha' lavet mit eget portræt, det kunne jeg ikke sådan som du, naturligvis

Fortsat fra side 3

forræderi, thi det var mere, end Careless var i stand til, da han ikke *vidste*, at Maskwell var skyldig. Han var kun en type menneske, som han ikke kunne lide. Hvad angår hans mistanke, om hans fortrolighed med min Lady Touchwood. Undersøg svaret, som Mellefont giver ham, og sammenlign det med Maskwells opførsel gennem stykket.

Jeg vil bede Dem igen at se på Maskwell-figuren, før De anklager Mellefont for svaghed, fordi han lader sig bedrage af ham, og De vil se, at De har forvekslet listighed hos den ene figur med dumhed hos den anden.

Men der er en ting, som jeg er mere interesseret i end al den fejlagtige kritik, der er blevet rettet mod mig, og det er, at nogle damer af selskabet er krænkede. Jeg er hjertelig ked af det, for jeg må sige, at jeg hellere ville fornærme alverdens kritikere end en af det smukke køn. De er bekymrede over, at jeg har fremstillet nogle kvinder som umoralske og krukke. Hvad skal jeg gøre? Det er en komisk forfatters opgave at skildre menneskeslægtens fejl og dumheder, og der er kun to køn, det maskuline og det feminine, manden og kvinden, som har krav på mennesketitlen, og hvis jeg udelader den ene halvdel, vil arbejdet blive ufuldendt. Jeg vil blive meget glad for en lejlighed til at gøre min kompliment for de damer, der er krænkede, men i en komedie kan de lige så lidt forvente det, som at blive kildet af en kirurg, når han årelader dem. De, som er dydige eller taktfulde, bør ikke blive krænkede, thi denne komedies karakterer fremhæver dem og gør deres yndigheder mere lysende og synlige; og de, der er af den anden slags, kan ikke desto mindre gå for at være dydige, ved at lade som om de ikke er misfornøjede eller ramt af satiren. Derfor har de også fejlagtigt anklaget mig for at have gjort dem skade, når jeg i virkeligheden har gjort dem en tjeneste. -----

Deres mest forbundne, ydmyge tjener
William Congreve

Udvalgt og bearbejdet af Per Møller Nielsen

Lady Touchwood: Min svigerindes dyd er velbekendt.

Lord Touchwood: Ja, det er vist ikke så få, der har været i intimere berøring med den!

Congreves skuespillere

»Hans *Double Dealer* bliver meget kritiseret af størstedelen af byen, og bliver kun forsvaret af de bedste dommere, der, som De ved, normalt er fåtallige. Dog, det vinder dagligt terræn og er allerede blevet opført otte gange. Kvinderne synes, at han har udstillet deres »tævemanerer« for meget, og mændene er fornærmede på ham for hans afsløring af deres tåbeligheder og måden de intrigerede under dække af venskab til deres »damers« ægtemænd«. Således skriver dramatikeren John Dryden til en ven i december 1693, og en måned senere beordrer dronning Mary stykket opført. Bølgerne har gået højt i det gode selskab, ikke mindst fordi Congreve blot et halvt år inden var blevet dets yndling på grund af komedien *The Old Bachelor*, og så pludselig dette dolkestød.

I sin tale til skuespillerne siger Hamlet, at teatret skal være et spejl, hvori samtiden kan spejle sig. Hvis man tager samtidens reaktioner, må man sige, at dette er lykkedes for Congreve og skuespillerne, thi som Lady Touchwood siger: »Forfærdet så den et uhyre i spejlet, og opdagede nu, at det var den selv.« Der var ingen muligheder for fejltagelser; stykket var skrevet med replikker taget ud af hverdagen, og spilletiden var for denne komedieform fuldstændig realistisk.

At sproget og stilen hos Congreve var realistisk, kan forekomme besynderligt i dag, men man bør tænke på, at hans komedier er skrevet for et publikum, for hvem det at kunne konversere var naturligt og et vigtigt led i opdragelsen. »Sex hos Congreve er en kamp på vid. Det er ikke en slagmark for følelser« er der engang blevet sagt, og således forholdt det sig også i det virkelige liv, i hvert fald på facaden. Publikum og skuespillere var derfor indstillet på denne aforistiske skrivemåde, der efterhånden skulle udvikle sig til en hel skuespilgenre: Det engelske lystspil (Sheridan, Wilde, Coward etc.

Ved alle førsteopførelserne af Congreves stykker var det Englands bedste skuespillere, der besatte rollerne med Thomas Betterton, Mrs. Barry og Mrs. Bracegirdle som de ledende. Takket være en mængde breve og dagbøger fra samtiden kan vi i dag danne os et billede af disse aktører. Mr Betterton (1635–1710), der i *The Double Dealer* spillede Maskwell, var sin tids største skuespiller, og som Shakespeare-fortolker var han enestående. Af ud-

seende var han ikke noget særligt, tværtimod, han var klodset skabt, kroppen kraftig og foroverbøjet, armene fede og benene tykke med et par store fødder. Hovedet var stort og bredt, en smule angrebet af kop-ar, og øjnene små. Men i sit spil forstod Betterton at administrere dette ydre handicap til sin fordel, hans bevægelser var få, men altid sande, og i stemmen, der var dyb og brummende, havde han en intensitet, der kunne tvinge selv lapsene og appelsinsælgerskerne til tavs opmærksomhed. Om Betterton som Hamlet skriver Samuel Pepys i sin berømte dagbog: »Betterton spillede prinsens rolle ud over enhver forestillelsesevne.«

På spindesiden var det Mrs. Barry 1658—1713 og Mrs. Bracegirdle ca. 1663—1748, der kæmpede om publikums gunst. I *The Double Dealer* spillede de henholdsvis Lady Touchwood og Cynthia. Mrs. Barry var den bedste tragiske skuespillerinde, og i tragedie var hun »alvorsfuld og ærefrygtindgydende. I komedie viste hun en anden side af sit talent; hendes spil var her let og elegant, bevægelserne talrige og behagelige at se på, og fra hendes ansigt udstrålede elskværdighed.« Hendes kollega og rivalinde Mrs. Bracegirdle var »en velskabt kvinde af en smuk højde. Håret var mørkebrunt, øjnene sorte og strålende og ansigtet havde en frisk farve.« Altid var hun i strålende humør og dette smittede automatisk af på hendes publikum.

Indtil 1660 havde man i England ikke anvendt kvinder på scenen, men brugt drenge i kvinderollerne. Den første Lord Touchwood, Edward Kynaston (1640—1706), havde således været sin tids mest berømte »boy-actress«, og i et par roller, havde han været så fremragende, at man længe diskuterede »om nogen kvinde, som overtog disse roller, så følsomt rørte publikum som han.« Men dette var nu forbi, og alle kvinderoller blev besat med skuespillerinder. Congreve skrev ligefrem nogle af sine bedste roller til skuespillerinderne personligt, måske også på grund af sit ret nære forhold til disse. Mrs. Bracegirdle levede han således sammen med i længere tid, og vi ved, at Almaria i *The Mourning Bride* og Millamant i *The Way of the World* er skrevet specielt til hende.

Henved 300 år er gået siden disse skuespillere havde urpremiere på »Det åh så gode selskab« (*The Double Dealer*) og i aften hedder aktørerne ikke Betterton, Bracegirdle eller Barry, men Wegener, Lunøe og Rindom. Vore dages gode selskab er ikke restaurations-tidens overklasse, men — — — — kære publikum, her er spejlet.

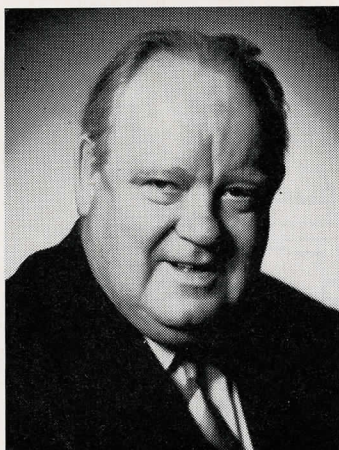
Per Møller Nielsen

Maskwell: Lad os snakke forretninger Jeg skal nok betænke kirkebøssen.

Saygrace: Jeg ville bryde af midt i en præken for at glæde Dem.

Maskwell: Intet ville glæde mig mere.

KARL STEGGER

Det er den lune og festlige skuespiller Karl Stegger jeg kan takke for den første kontakt mellem mig og Aarhus Teater

En dag i 1952 stod han i vores stue, rund, sindig, begejstret, energisk, og før jeg fik set mig om havde han overtalt mig til at sætte det allerførste Holberg-spil i scene i »Den gamle by«, hvem kunne stå for så troskyldige lyseblå øjne i så store omgivelser.

En lille finger havde jeg med i spillet, da kontakten skulle etableres mellem Karl Stegger og det københavnske teater. Det kneb med albuerne for ham her i Aarhus; – det var lidt af det med »profeten og fædrelandet«, – De ved! Karl ringede og spurgte: »syn's du jeg skal vove springet«. Jeg svarede det beskedne menneske: »Spring! du vil aldrig blive arbejdsløs i københavnsk teater«. – Det er dejligt at spå, når man spår rigtigt.

Nu etablerer vi gudskelov påny forbindelsen mellem Karl Stegger og Aarhus Teater; kun for en periode, men dem kan der forhåbentlig blive flere af, selvom TV og film jamrer, når han drager over bælterne.

Vi er allesammen glade over at se ham på lærred og skærm, men det er nu noget andet at være i stue med ham!!

E. V.

7 forestilling i sæson 1969-70

WILLIAM CONGREVE

DET ÅH SÅ GODE SELSKAB —!

THE DOUBLE-DEALER

Lystspil i 2 akter

Oversat og bearbejdet af
EDVIN TIEMROTH

Vers og epilog ved
JENS LOUIS PETERSEN

Dekorationer og kostumer
ERIK NORDGREEN

Isenesættelse:
EDVIN TIEMROTH

PERSONERNE:

Maskwell, hykler venskab for Mellefont, er lady Touchwoods elsker og efterstræber Cynthia

Lord Touchwood, Mellefont's onkel

Mellefont, forlovet med Cynthia og forelsket i hende

Careless, hans ven

Lord Froth, en højtidelig nar

Brisk, en kådmundet nar

Sir Paul Plyant, en naragtig ældre godsejer, der er under tøflen. Bror til lady Touchwood og far til Cynthia

Lady Touchwood, forelsket i Mellefont

Cynthia, sir Pauls datter af første ægteskab, forlovet med Mellefont

Lady Froth, en koket blåstrømpe

Lady Plyant, kører sin mand i stramme tøjler og er svag overfor enhver tilbøder

En kappelæn

Ole Wegener

Palle Reenberg

Per Møller Nielsen

Svend Johansen

Asger Bonfils

Waage Sandø Pedersen

Karl Stegger

Jessie Rindom

Sofie Lunøe

Elsebeth Steentoft

Hannah Bjarnhof

Jørgen Fønss

Scenemester: Kai Johansen – Lys: Carl E. Andreassen – Malersal ved Jens-Anker Olsen – Regi: John Lindskov – Lyd: Caspar Koch – Skræddersal ved Hanne Gissel og Stanley Petersen – Frisør: Caroline Nielsen – Sufli: Ingeborg Jensen – Tegninger og portrætter i programmet: Edvin Tiemroth og Hammerschmidt Foto

Pause mellem akterne

Spilletid ca. 2 timer

Fra Congreve's tid

Det er i vor Tid Skik og Brug, at Publikum opfører sig ret stilfærdigt i Theatret. Det kan vel hændе, at enkelte Hensynsløse rasler lovlig rigeligt med Posen med Pebermyntepastiller – til Gæne for Skuespillere og Medtilskuere – men herudover koncentrerer man sig nok saa artigt om det, der sker paa Scenen. Maaske er vi mere dannede? Eller maaske blot lidt mere tamme? Rent privat tror jeg nok det sidste er Tilfældet. Men ikke mine Ord igen! Imidlertid har det ikke altid været saadan. *Congreve* hører hjemme i den Periode i engelsk Historie, vi kalder Restorationstiden, en Betegnelse, der hentyder til Genindsættelsen af Stuarterne paa den engelske Throne efter den Cromwell'ske Republik – men det er ogsaa blevet Navnet paa en Stil i Litteratur og Kunst. Man kunde ogsaa sige, at det var Navnet paa en Livsstil, som var Resultatet dels af Lettelsen efter Cromwells puritanske Regimenter oven paa en stram Livsholdning følger altid Udskejelser – og omvendt, dels af den kloge, men letsindige Konge Charles II's løsslupne Livsførelse; som Herre, saa Tjener

Det var i denne Tid, Fyrsterne rundt kom i Centrum – Enevælden brød frem, Hofferne blev de solbeskinnede Pletter, bedre Folk rundt om i Landene droges imod, og derfor ogsaa en naturlig Virkeplads for Kunstnere af enhver Art. Arkitektur, Musik og Theater havde gode Tider Ogsaa i England. Her fik man ganske vist ingen Enevælde – Parlamentet var saa umedgørligt. Men Hoffet blev lige saa centralt som paa Kontinentet.

Strax efter Charles II's Tronbestigelse i 1660 gænaabnedes Theatrene i London, der havde været lukkede under Cromwells Styre. Privilegier blev givne til to førende Theatermænd, William Davenant og Thomas Killigrew, Privilegier, der – fra Tid til anden med Konkurrence af mer eller mindre inferiorе Selskaber – blev opretholdt til 1843. Hvad der var nyt og interessant for Englænderne udover det, at man igen kunde gaa i Theatret, var vel nok Skuepladsens moderne Indretning. Offentlige Theatre i London havde tidligere været indrettede som en Slags Arenatheatre, hvor Scenen skød sig frem imod Tilskuerne – det var det Theater, Shakespeare skrev for. Paa Kontinentet havde Davenant og Killi-

Fortsættes side 27

Careless: Hvorfor er De så skøn, så dæmonisk skøn? Lad mig ligge her for Deres fødder og trykke denne hånd mod mit bævende hjerte. (Afsides Nu må hun gi' sig, for jeg kan ikke finde på mer')

grew haft Lejlighed til i Frankrig og Italien at studere Perspektiv-theatret med et Væld af flade Kulisser og Pragtudstyr i enhver Henseende – Baroktheatret – den Theaterform, vi kender den Dag i Dag. Kukkassetheatret med den ofte hesteskoformede Tilskuers-plads.

I Frankrig og efter Mønster herfra i andre kontinentale Lande havde man indrettet Tilskuerspladser paa Scenen. Den Slags indførtes først omkring 1700 i England. Men før det skete, behøvede engelske Gentlemen dog ikke at hænge med Næbbet. Thi fra Kontinentet havde man indført en anden Nyhed for Englænderne, nemlig Skuespillerinder. Hidtil havde Kvinderoller været spillet af Dreng – nu udførtes de af Kvinder – ofte attraktive og lettilgængelige Damer, som man kunne more sig med efter Forestillingen. Under Forestillingen havde man dem ogsaa paa nært Hold, idet man vel havde indrettet Theatret paa kontinental Vis, men som en Tribut til den elizabethanske Arv lod den midterste Del af For-scenen rage frem i Tilskuerrummet; paa denne Forscene spillede man, og en nær Kontakt mellem Sal og Scene opstod. For Tidens Dramatikere, der oftest var Gentlemen, der skrev for deres fornøjelses Skyld, var der noget pikant i at lægge netop Kvinderollerne stærke eller tvetydige Bemærkninger i Munden; der kunde ligge direkte Opfordringer i Replikkerne, som naar den endnu navnkundige Nell Gwynn der blev Charles II's Elskerinde sluttede en Epilog med Ordene

But farewell, Gentlemen, make haste to me,
I'm sure ere long to have your company

Der er noget blodigt og saftigt over alt dette, ofte ogsaa en Raahed og Brutalitæt, der ikke kendtes paa Fastlandet. Den spirituelle Elegance, som dækkede over Letsindighed og Lidenskab, og som fra Frankrig bredte sig over hele Europa, naaede ikke over Kanalen.

Tidens Dramatik maatte blive som det Liv, der førtes. Til Krigene rundt om i Europa og Fantasierne om det raske Krigerliv svarede John Dryden's og andres »heroiske Tragedier«, til det bramfri Hjemmeliv de vittige og kyniske Komedier af Folk som

f. Ex. Wycherley 1640–1715 , Vanbrugh 1664–1726) og ikke mindst Congreve 1670–1729. Man kaldte dem »Comedies of Manners« – med Tanke paa, at de skildrer den fine Verdens Manner; vi skal ikke opfatte dem som Skildringer af Samfundslivet i bred Almindelighed. Det var ogsaa mest den fine Verden, der søgte Skuespilhusene, – og Manglen paa et bredere Publikum gav ofte Theatrene økonomiske Vanskeligheder. En af Tidens flittigste Theatergængere, Admiralitetssekretær Samuel Pepys, klager i sin Dagbog ofter over de halvtomme Huse, og har ogsaa ved Besøg paa Scenen (han nægtede sig ikke noget! hørt Aktricerne skælde ud over det. Mens de jævne Lag saaledes forarget over Løsslupenheden holdt sig borte fra Theatrene, boltrede Overklassen sig paa Tilskuerpladsen – man følte sig som hjemme, konserverede højrøstet, morede sig med letlevende Pige børn, og skændtes, alt imens Spillet paa Scenen gik sin Gang. Det hændte, at et Par Gentlemen under et Skænderi krøb op paa Scenen, hvor de trak blank og fægtede, indtil den ene segnede, haardt saaret. – Iøvrigt gav Skuespillerne ikke Publikum noget efter i dette Kapitel; Dueller, Overfald og Drab var ikke usædvanlige.

En samtidig Haandbog i Takt og Tone, »Landadelsmandens Følgesvend« (The Country Gentleman's Vade Mecum) fra 1699 giver os et lille Billede af, hvordan der var i et Theater paa Congreve's Tid. »I det ene Hjørne af Theatret ser man *Kritikerne* og *Intelligensen* med et Væld af Medløbere, som sidder og kritiserer og nedgør Forestillingen. Et andet Sted i Huset sidder Digterens Venner, der er fast besluttede paa at føre Sejren hjem, det spiller ingen Rolle for dem, om Stykket bliver spillet godt eller daarligt, de kommer enten af Venskab, af Interesse eller ud fra en naturlig Modsigelseslyst, for at bekæmpe det andet Parti, Du vil hele Tiden se dem sidde overskrævs paa Bænkene, raabe og klappe og hoppe med en saa uforskammet Klapren og Støjen og under Udfoldelse af saa mange frække og uanstændige Gebærder, at jeg som Din Ven maa raade dig til at holde Dig saa langt som muligt fra dem. Men hvad der maaske er værre er, naar der midt i det hele kommer en beruset Lord ind med et Selskab af nederlandske Krigsmænd, eller – mere almindeligt – en Godsejer, der fornylig har lagt sig efter at drikke og slaas, og som starter et Skænderi

Fortsættes side 33

Lord Froth: (synger)

Stadig gamle Phyllis praler
med den ungdom uden mage.
Er det trylleri?

Nej, hun selv sit ansigt maler,
et nyt på hver af ugens dage,

et.

Fortsat fra side 29

for at vise deres Dygtighed og Mod, hvorved de sætter hele Theatret i Oprør; saa skal Du bare se et fint Stykke Arbejde! Luderne tumler afsted over Bænkene, og de arme Godsejere efter dem i vild Rædsel og Uorden, i Løbet af et Minut er hele Parterret under Vaaben, alle trækker blank for at forsvare sig; og hvis denne Hurlumhej ikke øjeblikkelig standses, er der god Udsigt til at faa nogen slaacet ihjel «

Kære Publikummer. Efter dette giver De Dem sikkert til trygt og frydefuldt at rasle med Konfektposen – vel vidende, at De dog opfører Dem smukkere end Restorationstidens Publikum. Det er da altid noget!

Henrik Nyrop-Christensen

*

Voltaire på besøg

Om Congreve skrev den franske filosof og teatermand Voltaire »Den salige Mr Congreve løftede komediens herlighed til en større højde end nogen anden engelsk forfatter før eller efter hans tid. Han skrev kun nogle få skuespil, men de er alle fortræffelige i deres art. Dramaets regler er nøje overholdt i dem. De har en overflod af figurer, som alle er afskygget med den yderste finfølelse, og vi støder ikke på så meget som en simpel eller plump morsomhed. Sproget er overalt hædersmandens, men deres handlinger er kærlingens. Et bevis på at han var fuldstændigt inde i den menneskelige natur og frekventerede, hvad vi kalder »Det gode selskab«.

Han var svagelig og kommet til livets grænse, da jeg lærte ham at kende. Mr Congreve havde en fejl, som var, at han nærede alt for ringe en mening om sin første profession (forfatterens, skønt det var den, han skyldte sin berømmelse og lykke. Han omtalte sine værker, som bagateller der lå under ham, og antydede i vor første samtale, at jeg ikke skulle besøge ham på anden fod end som en gentleman, der førte et jævnt og ligefremt liv. Jeg svarede, at havde han været så uheldig kun at være en gentleman, ville jeg aldrig have besøgt ham, og jeg var meget skuffet over så upassende en forfængelighed.«

Makswell. Var hun meget voldsom i begyndelsen?

Mellefont: Hun blev voldsommere bagefter. Jeg tør slet ikke tænke på, hvad hun havde gjort ved mig, hvis du ikke var kommet.

AARHUS TEATERS STUDIO

spiller Hans Bendriks og Jan Berg-
quists spil om den svenske tændstik-
konge Ivar Kreugers fantastiske liv
og karriere

HØJT SPIL MED TÆNDSTIKKER

med Benny Bjerregaard, Erling Dals-
borg, Rita Kristjansen, Bertel Lau-
ring og Bent Thalmay.

Iscenesat af Lars-Erik Liedholm.

En enstemmig presse fastslog:

fantastisk, storslået, eventyrlig, genial

Kristeligt Dagblad

Det livligste levende teater man kan ønske sig.

NB

Succes for forfattere, for instruktør og for medvirkende. De kom veloplagt
til forestillingen, vi gik veloplagt derfra.

Aarhus Stiftstidende

Forårets musical

Joseph Stein og Jerry Bock:

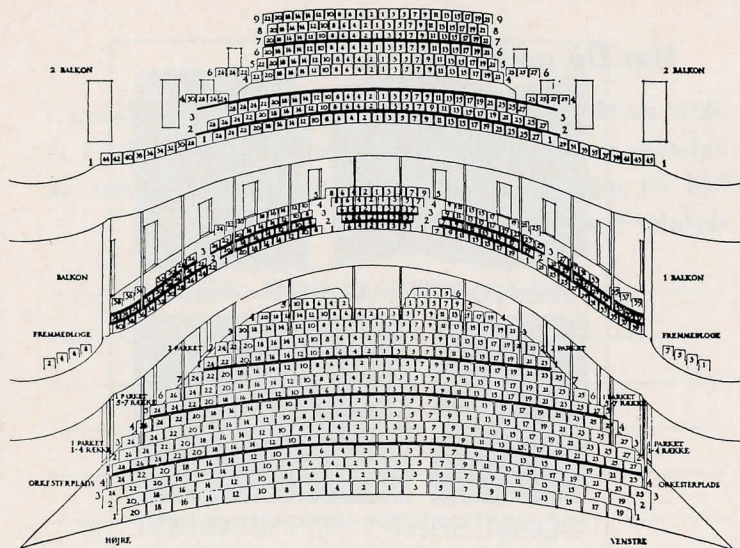
SPILLEMAND PÅ EN TAGRYG

Hvordan laver man en musical?

Man finder nogle små historier om en jødisk mælkeemand og hans familie, der slet ikke skulle være egnet til en stor musik-forestilling. Så skriver man dem om for teatret og komponerer festlig og hjertevarm musik, får det hele op på en scene, og ser hvordan det går. Og det går hele verden over.

I det lille Skandinavien er det allerede tredje gang, gæsteinstruktøren Leon Feder skal skabe den poetiske og menneskelige atmosfære i den gamle mester, Svend Johansens brogede ramme. Fra den danske originalopførelse kommer den pragtfulde gøgler, Wandy Tworek i titelrollen og Børge Ralov laver atter dansene.

Aksel Erhardtzen er mælkeemanden Tevje, Clara Østø hans kone, deres tre ældste døtre er Lho Jansberg, Karen Wegener og Birte Petersen, deres unge tilbedere Ole Wegener, Benny Bjerregaard og Nis Bank-Mikkelsen – og – og ja, næsten hele personalet er på brædderne, når Poul London sidst i april slår an til de dejlige, allerede kendte toner fra *»Spillemand på en tagryg«*.

	Ord. pris		pris Ord.
2. balkon, 7.-9. rk.	6,00	1 balkon, 2. rk.	20,00
2. balkon, 4.-6. rk.	9,00	1 balkon, 1. rk.	24,00
2. balkon, 2.-3. rk.	11,00	2. parket, 1.-6. rk.	14,00
2. balkon, 1. rk.	15,00	1 parket, 5.-7. rk.	19,00
1 balkon, fremmedloge	26,00	1 parket, 1.-4. rk.	21,00
1 balkon, 3. rk., siderne	10,00	Orkesterplads, 1.-4. rk.	24,00
1 balkon, 3.-5. rk., midtfor	18,00		

Studioscenen, enhedspris kr. 14,00

BILLETSALG

Store scene: Billetter kan købes og forudbestilles 6 dage frem fra kl. 11-18 i Scalias forhal, telf. (06) 12 26 22. - Efter kl. 18 kun salg til forestillingsdagen i billetkontoret i **teatrets forhal**.

Studioscenen: Billetter kan købes og forudbestilles 6 dage frem fra kl. 15-18 i Scalias forhal, telf. (06) 12 26 26. - Efter kl. 18 kun salg til forestillingsdagen ved billetskranken ved **Vagtmesterindgangen, Skolegade 4**.

Ved telefonbestilling betales et noteringsgebyr på 20 øre pr. billet. Billetpriserne er incl. moms og garderobe. Ved gæstespil og særforestillinger kan billetpriserne forhøjes.

Programmets forside:

Illustration til kgl. bygningsinspektør, arkitekt Hack Kampmanns originalprojekt, 1898.